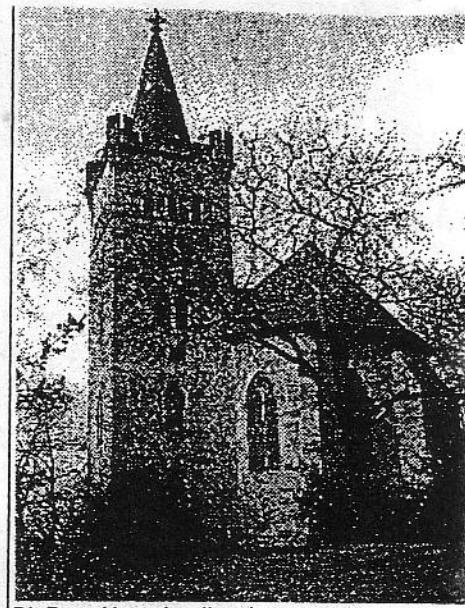

BULETINUL PAROHAL AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE "INVIEREA DOMNULUI" DIN SAARBRÜCKEN

GEMEINDEBRIEF der Orthodoxen im SAARBRÜCKEN

Nº 4, Ianuarie 2003

Redăm, mai jos, reprodusă după original și pentru prima dată în traducere românească, actul de fundație al Ordinului Călugărilor Teutoni "Der Deutsche Ritterorden" din Saarbrücken (Saraepontem) din anul 1227, a cărui biserică este în folosinta Comunității noastre. Este o interesantă coincidență ce ne amintește de prezenta acestui Ordin pe pământul Tării noastre, în Tara Bârsei (Burtzenland), între 1211-1224, și de zidirea cetăților; CRUCENBURG, CODLEA și FELDIOARA.

Die Deutschherrenkapelle

Fundatio domus Theutonicæ prope Saræpontem. an. 1227.

Dij ist die Stiftynge des dutschen Huſeß by Sarbrücken gelegen.

Nec gesta hominum processu temporis cuanescente & deperire videantur, prudencia discretorum virorum ea per litteras solent osternare. Sciuorint igitur presentes & posteri presens scriptum inspecturi, quod ego SYMON Comes Sarapontensis gloriose domine nostre sancte Marie & fratribus domus Theutonicæ aream ad edificandum domum apud Sarapontem, ubi ego & magister domus Theutonicæ consiliati fuerimus, pro remedio anime mec contuli & IHC^m luga houm videlicet VIII. boves & terram sufficientem ad uratum in nemore meo penes Sarapontem sito videlicet Hagen & senum quod octo bohus sufficiat, preterea partem terre ad ortum herbarum construendum & partem aquo ad piscandum ipsis demonstrabo, pomercum eciam meum porte adiacens dedi & decem equos indomitos cuius dextariu & pascua in nemoribus meis in Warant & Quierinschit & ligna ad edificandum & combustendum in predicto nemore Quierinschit, item duas sessiones patellarum in Marsello & V Sol. deminutorum censibus cum dono iuris patronatus in villa Gebersdorff una cum capella Saraponten. Unde in testimonium presens scriptum sigilli mei munimine contuli roboratum anno Dni MCCXXVII.

Uff das die Geschichte der Menschen durch lang der Zeit mit in vergess kommen ist durch vorsichtigkeit weisse Männer in übung gebracht das man die mit Schriften in Ewiger gedächtnis behalten mag. Darum sollen wissen all die jetzt sind und hernach kommen die diesen brief werden ansehen das ich Simon Graf zu Saarbrücken der hochgelobten unster lieben Gruen Maria und den Brüdern des dutschen Huſe ein bley zu buen ein Huſe by Saarbrücken an den Ort da ich und der Meister des dutschen Huſe zu rat werden zu heil meiner Sel gegeben hab. dazu iiii joh runder das sind acht oxen und da zu genugsam Erden mit dem pfleg zu buen in meinem Wald nacht by Saarbrücken, das ist im Hagen (Hahnen) darzu ha genug vor acht ezen darzu ein bley ein Kruegarten zu buen und wil ja zeigen ein deil Wasser zu vischen. j.h han ja auch geben en boumgarten der an der porche liegt und zehn wilde psert mit einem Struder (Hengst) und doezus weyd in meinen welden im Warandt und Quierstadt (Quierscheid) und Holz zu buen und brennen in dem vorgenannten wald Quierstadt. Item zuwo pfammen sich (Salzpfannen) zu Marsel und vinf schilling Zins mit der gab des Rechensatz im Dorf Gebersdorff mit samt der Capellen zu Saarbrücken. Das zu urkond hand ich desen brief mit verwerkoß meines Siegels geben zu bevestigen. Geben im Jar des Heren MCCCXXVII und siben Jahr (1227) usi Sondag als man singt omnis terra.

Pentru ca faptele oamenilor să nu se piardă în curgerea vremii, cei înțelepti se îngrijesc să le păstreze memoria prin scris. Astfel toti cei ce trăiesc acum sau mai târziu și care vor citi acest hrisov pot afla că eu SIMON, Conte de Saarbrücken, am dăruit în cinstea Sfintei și Preacinstitei Fecioare Maria și a Fratilor Casei Teutonilor și pentru măntuirea sufletului meu, un loc pentru zidirea unei case la Saarbrücken, pe care eu și Superiorul Casei Teutonilor îl avem; patru iugăre de pământ, opt boi, fân îndeajuns pentru hrana lor, un teren suficient pentru plugărit în pădurea mea de la Hagen, la Saarbrücken. În afara de acestea voi da ordin să se facă o grădină de zarzavat și o pescărie; de asemenea le dăruiesc livada mea de lângă poartă, zece cai sălbatici, un armăsar și pasuni în pădurile mele Warandt și Quierinschit. Pe lângă acestea le mai dau două cazane cu sare la Marsal și cinci măsuri (duzini) de cositor, în Gebersdorf, pe care să le folosească împreună cu Capela din Saarbrücken, după canonul bisericesc. Toate acestea le întăresc cu pecetea mea pusă pe acest hrisov, duminica când se cântă "tot pământul", în anul Domnului 1927.

Traducere din limbile latină și germană de Prof. Maria-Iuliana MOLNAR

BOBOTEAZA*

Ceea ce domină icoana Botezului este, fără îndoială smerenia Domnului, care-l face să se coboare, ca un rob și ca un om păcătos, sub mâna Botezătorului. Se miră și Sfântul Ioan de aceasta și nu îndrăznește: "Eu am trebuintă a mă boteza de tine și tu vii la mine." Dar e lămurit de cuvântul lui Iisus: "Asa se cuvine nouă, să plinim toată dreptatea!"

Căci dacă Adam, omul cel dintâi, a săvârsit *nedreptatea*, călcând legea iubirii, prin păcatul mândriei care l-a dus la neascultare, păcatul aducător de moarte, se cuvenea ca Iisus Hristos, "Adam cel de pe urmă" (I Cor. 15, 45), să plinească "toată dreptatea", să repare, prin smerenie și ascultare totală, ceea ce s-a gresit împotriva legii iubirii.

A fost sensul și taina întregii sale vietii, în trup, de sub mâna Botezătorului, până sub mâna răstignitorului.

Să e drumul de mântuire al tuturor, care au primit arătarea Lui și vor să se împărtăsească din roadele vietii, învățăturii, jertfei și învierii Sale, după cuvântul: "Asa se cuvine nouă, să plinim toată dreptatea!"

Iată ne-a ajutat Dumnezeu să urcăm pe scara vietii și să păsim și în anul 2003. Să dăm slavă lui Dumnezeu că am ajuns ziua sfântă a Bobotezei cu sănătate.

Slujitorii bisericii vor veni și în acest an să ne vine cu vîntele casele trupurilor și "casele" sufletelor noastre cu apa sfintă la Slujba cea Mare a Bobotezei. Să luăm din ea putere și har, smerenie și lumină spre descoperirea Irimului nostru în tainele iubirii lui Dumnezeu în viața aceasta și în cea ce va să vie. Amin!

Frescă pictată de Maestrii Mirela și Grigore POPESCU din București în interiorul bisericii "Sfânta Treime" din Baciu-jud. Cluj, în anul 1992, preot-paroh fiind Părintele Vasile MOLNAR.

"Cu mâine zilele-ti adaugi,
Cu ieri viata ta o scazi
Si cu toate astea-n fată
de-a pururi ziua cea de azi"
(M. EMINESCU)

Cu ocazia Sintelor Sârbători ale Nasterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, Anului Nou și Bobotezei, adresăm tuturor enoriașilor Parohiei noastre traditionalele urări de "SARBATORI FERICITE!" și "LA MULTI ANI 2003!"

Anul bun vouă vă fie
La multi ani cu bucurie
Stresină de minte creată
Dumnezeu vă deie viață!
Stresină de busuioc
Rămâi gazdă cu noroc.
Foai verde mederean,
Sajungem-de-amu-ntr-unan!
Sfântul Vasile de mâine
Să vă fie cu mult bine
Si nouă și Dumneavaastră,
Si în toată casa asta
La multi ani cu sănătate
Că-i mai bună decât toate.**

In ultima vreme asistăm, într-o indiferență cvasigeneralizată, la culpabilizarea poporului român pentru anumite atitudini "dezonorante" pe care le-ar fi avut în evenimentele cu impact mondial din prima jumătate a secolului trecut. Printre ultimele și cea mai gravă este încercarea de culpabilizare a întreg poporului român pentru crimele comise în perioada trecutului război mondial în partea de nord a Transilvaniei, ce facea parte din Ungaria (după Dictatul de la Viena) cu toate că, asa cum spuneau Rabinul Sef Alexandru Safran și fostul sef al Comunităților evreiesti din România Wilhelm Fildermann, "România a fost nu numai o țară care a dat azil evreilor austrieci în 1938, evreilor cehoslovaci în 1938-1939, evreilor polonezi în 1939 și apoi, după 1943, evreilor din Ungaria, dar a fost singura țară care nu a permis deportarea lor de către hitleristi." Premiul Nobel pentru Pace Elie Wiesel este de altă parere. Compatriotul nostru, "morosanul" Gheorghe Dima, îi dă un răspuns care poate fi edificator pentru mulți dintre noi. Vezi pag 3-4.

** G. BREAZUL "Colinde", Fundația Culturală Regală "PRINCIPELE CAROL", București, 1924, pp. 341-342.

Cine a ajutat România în 1940? Anglia? Franța? SUA? Realitatea este foarte tristă: NIMENI!

3

Scrisoare deschisă dlui Elie Wiesel,
profesor la Universitatea Boston,
Massachusetts, SUA

Vara anului 1940 a fost o perioadă tragică pentru România. După ce văzuse cum Anglia și Franța au lăsat Germania să acapareze Austria (1938), Cehoslovacia (1938) și Polonia (1939), cât și cum Rusia acaparase jumătate din Polonia (1939) și o treime din Finlanda (primăvara anului 1940), în vara anului 1940 România ajunsese în pericolul de a urma soarta Austriei, Cehoslovaciei și a Poloniei, de a nu mai exista ca stat național.

La 26 iunie 1940, Rusia fură de la România, Basarabia și Bucovina de Nord. Peste 350.000 de români se refugiază în România, peste 200.000 de români sunt deportați de ruși în gulagul din Siberia, unde majoritatea vor muri și peste 150.000 sunt exterminați pe loc. La 30 august 1940, prin Dictatul de la Viena, Ucraina fură de la România, Transilvania de Nord (împreuna cu orașul Sighet). Peste 300.000 de români se refugiază în România, peste 150.000 sunt deportați de autoritățile ungurești și peste 50.000 de români sunt exterminați de unguri.

Perioada 1940-1945 a fost o perioadă de coșmar pentru români de pe teritoriile din Transilvania de Nord, cotropite de Ungaria.

La 5 septembrie 1940, cu ajutorul Germaniei, Bulgaria fură Sudul Dobrogei de la România. Peste 40.000 de români se refugiază în România. În perioada iunie-septembrie 1940, România a fost în pericolul să dispara de pe harta Europei. În 2002, puțini sunt cei care știu acest lucru, pentru că, din pacate, în ultimii ani, asistăm la un curenț (atât în Europa cât și în America), care vrea să ascundă și să nege tragedia prin care a trecut poporul român în perioada iunie-septembrie 1940.

În 1993, la inaugurarea "U.S. Holocaust Memorial Museum", dl Elie Wiesel spunea: "To forget would mean to kill victims a second time. We could not prevent their first death; We must not allow them to be killed again". (A uita înseamnă a ucide victimele a două oare. Nu am putut să prevenim prima moarte. Macar s-o evitam pe cea de-a doua.) La rândul nostru, și noi români, și în special români-americani, avem datoria să nu uităm de suferințele românilor. A uita victimele neamului nostru înseamnă că victimele să fie omorâte a două oare! «NEVER AGAIN!»

Stimate domnule Elie Wiesel,

La sfârșitul lunii iulie 2002 ați revizitat orașul dvs. natal - Sighetul Marmației, din România, și ați retrăit atât amintirile frumoase din perioada copilariei cât și amintirile dureroase privind tragedia deportării în lagărul de exterminare nazist de la Auschwitz (1944). Cu această ocazie ați spus locuitorilor din Sighetul Marmației următoarele: «Cei mai mulți dintre dvs. v-ați născut după aceea. Tot ce s-a întâmplat atunci nu este responsabilitatea dvs. Poate că părinții și bunicii dvs. mai trăiesc. Duceți-vă acasă și întrebăți-i cum era atunci când aici, la Sighet, trăia o comunitate evreiască prosperă și cum

acum nu mai este nici un evreu. Intrebăți-i cum s-au simțit după acea noapte, după 1944, dacă au dormit bine după aceea».

Deci dorîți ca băiatul meu să mă întreb ce am făcut eu în 1944 când trupele nemțești și ungurești v-au trimis în lagărul de exterminare nazist de la Auschwitz. Doriti să știți dacă «am dormit bine după aceea». Acum, în 2002, găsesc afirmațiile dvs. foarte jignitoare. Știți foarte bine ce s-a întâmplat cu populația românească din Sighet între 1940-1944, deoarece citindu-vă memoriile înțeleg că vă place istoria. Să mergem împreună în timp și să analizăm ce am facut eu și ce ați făcut dvs. în perioada 1940-2002.

Eu m-am născut în 1922, în Sighet. Părinții mei fuseseră improprietări în 1925 după reforma agrară și trăiau destul de bine din munca pământului și creșterea animalelor, fiind binevăzuti în comunitate ca țărani instărați. În 1939, am urmărit cu frică multe de refugiați din Polonia care au trecut prin orașul nostru. Aveam 17 ani atunci și înțelegeam că ceea ce se întâmplă în Polonia era foarte grav. Părinții mei căutau să ma linjească, spunându-mi că Anglia și Franța ne vor apăra! Dar, la sfârșitul anului 1939, Polonia era împărțită între Germania și Rusia, timp în care Franța și Anglia au stat și s-au uitat și nu au făcut nimic!

În urma Pactului Molotov-Ribbentrop, pe data de 26 iunie 1940, Rusia a dat un ultimatum României să evacueze Basarabia și Bucovina de Nord. Dua cum știți foarte bine, comuniștii ruși au activat imediat «Coloana a V-a» din Basarabia și Bucovina de Nord, formată din minoritățile ostile guvernării românești (rusești, ucrainene și evreiești), care au ucis mulți români civili, autoriți românești și trupe românești care se retrăgeau. În urma acaparării de către comuniștii ruși a Basarabiei și Bucovinei de Nord, peste 350.000 de români au devenit refugiați. 200.000 de români au fost deportați în Siberia și peste 150.000 de români, în special cei care în 1918 au militat pentru Unirea cu România, au fost exterminați. Noi, români din Sighet am trimis bani și ajutoare refugiaților români din aceste provincii românești furate de ruși. Poate vă aduceți aminte că și prin Sighet au trecut câteva sute de refugiați români din Bucovina de Nord.

Acum, la rândul meu, vă întreb: dumneavoastră, familia dumneavoastră și comunitatea evreiască din Sighet, ce ați făcut pentru acești refugiați români? Cum ați dormit între 26-27 iunie 1940, când atât de mulți români au suferit cumplit? Din păcate, peste puțin timp, la o lună și jumătate după tragedia din Basarabia și Bucovina de Nord, a venit și rândul nostru, al românilor din Sighet să suferim. Pe data de 30 august 1940, în urma Dictatului de la Viena impus de Hitler, România a fost forțată să cedeze Ungariei Transilvania de Nord, inclusiv orașul Sighet.

Peste 300.000 de români au devenit refugiați sau au fost expulzați, mii de români au fost bătuți și omorâți. Prigoana autorităților ungurești împotriva românilor a fost cumplită. După cum știți foarte bine, dl Elie Wiesel, o mare parte din populația românească din Sighet a fost nevoită să se refugieze în România, cei care au rămas au fost terorizați (bătuți, închiși, omorâți), de către autoritățile ungurești. În perioada 1940-1944, peste 50.000 de români au fost omorâți de autoritățile ungurești în Transilvania ocupată. Îmi amintesc cum în primele zile când au intrat trupele ungurești în Sighet, comunitatele ungurească și evreiască din oraș erau foarte fericite pentru că «a terminat cu ocupația românească».

În cartea "All rivers run to the sea" singur declară: "A consequence was that Sighet became Maramoroszsiget again. The population joyfully greeted the first "motorized" units of the Hungarian Army: troops on bicycles. My mother, too, was pleased with our change of nationality. For her it was a kind of return to her childhood for which thanks were due to God" - pag. 28 (O consecință a fost aceea că Sighetul a devenit din nou Maramoroszsiget. Populația a salutat cu bucurie primele unități «motorizate» ale armatei ungare: trupe pe bicicleta. Și mama mea s-a bucurat de schimbarea naționalității. Pentru ea aceasta a însemnat o întoarcere la copilarie, fiind recunosătoare lui Dumnezeu). Așa că acum, la rândul meu, vă întreb, dl Elie Wiesel, cum aveți tupeul și lipsa de omenie să mă întrebăți cum am dormit în 1944, când între 1940-1944 nu ați făcut nimic pentru familia mea, care a suferit cumplit în urma teroarei ungurești. De ce acuzați pe români din Sighet că nu au făcut nimic pentru comunitatea evreiască, când știți foarte bine că români din Sighet din 1940 și până în 1944 au suferit cumplit sub teroarea administrației ungurești, erau oropsiți și nu aveau puterea politică și militară să facă ceva? Dle Elie Wiesel, la rândul meu, vreau să știu cum v-ați simțit după august 1940 când români din Sighet au fost prizonieri și omorâți de autoritățile ungurești. Vreau să știu dacă după august 1940 «ați dormit bine».

Dar să continuăm amintirile despre Sighet. În 1941, autoritățile ungare au dat afară familia mea de pe pământul pe care îl obținuse în urma reformei agrare din 1925. În septembrie 1941, am ajuns refugiați la Ploiești, la un unchi al mamei. În anul 1943, când aveam 21 de ani, aș fost înrolat în Armata Română. Până în 1944 am luptat pe frontul rusesc, din 1944 am luptat pentru eliberarea Transilvaniei de sub unguri și în 1945 mă aflam cu trupele românești la granit Ungariei cu Cehoslovacia.

Împreună cu familia mea m-am întors la Sighet în primăvara anului 1946, la vîrstă de 2 de ani, după o absență din Sighet de 5 ani. Ne-am întors la pământul nostru și cu greu am încercat să ne refacem viață. Casa noastră am găsit-o distrusă și tot ce lăsasem fusese furat de vecinii noștri (!) din Sighet.

După cum știți și scrieți în cartea «All rivers run to the sea», după 1944, trupele rusești au pus ca șefi ai poliției, închisorilor și lagărelor de muncă obligatorie pe o mulțime de tineri evrei comuniști. «The red army had given control of the police to some young Jewish communists returning from Bucharest, the labor battalions, and the camps. Whom else could they have an confidence in? (one of them, Aczi Mendelowics, later became Amons Monor, chief of formidable Shin Beth Security Service in Israel)» - pag. 147-148 (Armata Rosie a dat poliția pe mână unor tineri evrei comuniști întorși din București. De asemenea și lagărelle de muncă și închisorile au căpătat șefi similari. În cine altcineva să fi avut rușii încredere? (unul dintre aceștia, Aczi Mendelowics, a devenit înțârziu Amons Monor, șeful formidabilului Serviciu Secret israelian, Shin Beth). Acești comuniști evrei au început o adevarată teroare împotriva a tot ce era omenesc.

Începând cu primăvara anului 1947, în închisoarea din Sighet, pe care cred că vă amintiți deoarece era o clădire impozantă, construită în 1897, au început să fie închiși "dușmanii poporului și ai noii societăți". După abdicarea forțată a Majestății Sale Regel Mihai I al României, comuniștii au venit la putere în toată România. La închisoarea din

Sighet a fost adus mai întâi «Lotul Vișovan», compus din 18 elevi și studenți maramureșeni arestați de comuniști (știi foarte bine cine au fost acești comuniști în Sighet). Pe urmă au urmat foști miniștri, militari, academicieni, profesori universitari, ziariști. Printre ei se numără Iuliu Maniu, Constantin (Dinu) Bratianu, Gheorghe Bratianu, Mihai Manoilescu, Aurel Vlad, Daniel Ciugureanu, Ioan Pelivan, Constantin Argetoianu, generalii Mihail Racoviță și Ion Rășcanu, preoți greco-catolici și romano-catolici, precum Ioan Suciu, Anton Durcovici, Traian Frențiu, Vasile Aftenie. Toți aceștia și mulți alții au murit în închisoarea de la Sighet.

Cu ce i-a ajutat, dle Elie Wiesel, pe acești români exterminați de teroarea comunistă? La vremea respectivă erau la Paris și ati fi putut ridica glasul despre holocaustul roșu, care a exterminat peste 1.200.000 de români în lagările de exterminare răspândite pe întreg teritoriul României!

Holocaustul roșu a durat în România din 1946 până în 1989. În toată această perioadă, ce

ați făcut, dle Elie Wiesel, pentru români și România în care v-ați născut, «cum ați dormit, bine»? (L-a laudat pe Ceausescu, ca pe un mare iubitor de pace! - nota M.C.).

Și cum se face că în 2002, când ați revizitat casa natală din Sighet, nu v-ați oprit și la muzeul holocaustului roșu din Sighet, care se află aproape de casa dvs? De ce nu ați avut curajul să vedeați prin ce teroare și tragedie au trecut toți cetățenii României (români, unguri, evrei, germani etc.) în perioada 1944-1989?

Dle Elie Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace și purtator a U.S. Congressional Medal of Honor, de ce nu ați găsit potrivit și cuvenit să depuneți o floare la Sighet în memoria celor exterminați în timpul holocaustului roșu? Prin această atitudine a dvs., toți acei martiri ai neamului românesc au murit pentru a doua oară! «Ați dormit bine după aceea», dle Elie Wiesel?

Viața mea după 1946 a fost un coșmar. Trupele rusești și tinerii comuniști la putere în Sighet terorizau populația, iar în 1950 au început colectivizarea. În 1954, împreună cu alți

«țărani instariți», am fost arestați și judecați ca *dușmani ai poporului* și trimiși la lagăr de exterminare de la Canal, din Dobrogea. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu am supraviețuit! După ce am fost eliberați în 1960, mi-am continuat viața mizerabilă în România sub dictatura comunistă.

Prin intermediul ziarului *Meridianul Românesc* vă trimit această scrisoare, dle Elie Wiesel. Vreau să ţiu: în toti acești ani din 1945 până în prezent, ce ați făcut pentru cetățenii români (români, unguri, evrei, germani etc.) terorizați și exterminați de holocaustul roșu? Vreau să ţiu: când știați că noi suferim aşa de cumplit, cum putea să dormiți bine la Paris, Florența, New York, Washington D.C.?

Cu stimă,
Gheorghe Dima, concetăjan din Sighet

(Această scrisoare a fost publicată în revista *Meridianul românesc* din Statele Unite.)

PROGRAMUL SLUJBELOA RELIGIOASE A. D. 2003

Sâmbătă 4 IANUARIE 2003

Sfintirea caselor de Bobotează.

Duminică 26 IANUARIE 2003

Sfintii Ier. VASILE, GRIGORE și IOAN.

Duminică 23 FEBRUARIE 2003

Sărbătorim și întâmpinarea Domnului.

Duminică 30 MARTIE 2003

Sărb. și pe Sfintii 40 de Mucenici

Parastas general: Mosii de Iarnă.

Duminică 27 APRILIE 2003

SFINTELE PASTI - ora 10,00:

Slujba Sfintei Invieri: Sfânta Liturghie.

Duminică 25 MAI 2003

Sfintii CONSTANTIN și ELENA.

Sâmbătă 31 MAI 2003

Pelerinaj la la Soultzmatt - Alsacia

Duminică 29 IUNIE 2003

RUSALIILE; Sfintii PETRU și PAVEL

Duminică 27 IULIE 2003

Sărbătorim și pe Sfântul ILIE.

Duminică 31 AUGUST 2003

și ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Duminică 28 SEPTEMBRIE 2003

Sărb. și Înălțarea Sfintei Cruci.

Duminică 26 OCTOMBRIE 2003

Sfânta Paraschiva și Sfântul Dumitru.

Duminică 30 NOIEMBRIE 2003

Sf. Mihail și Gavriil; Sfântul Andrei.

Ioi 25 Decembrie 2003

NASTEREA DOMNULUI - CRĂCIUNUL

Sărb. Sfântul Nicolae; Sfântul Stefan.

N.B. In fiecare duminică, de la orele 9,30 la 10,30, repetiție pentru CORALA.

SFANTA LITURGHIE este celebrată începând cu orele 10,30

Telefon preot: 0033/388 37 96 93

SITUATIA FINANCIARA LA DATA DE 15.12.2002

Sold la 01.01. 2002: +1.850,00 E;

Cheltuieli în 2002 - 3.408,00 E;

Incasări în 2002: + 2.845,- E

Sold la 15.12. 2002: + 1.24,-,00 E

In anul 2002 cheltuielile sunt mai mari ca și încasările. Cu toate acestea situația financiară a bisericii s-a îmbunătățit în ultimii ani. Pentru aceasta multumirile noastre donatorilor! Din soldul rămas în anul 2002 vor fi plătite restante din anii trecuți - 1998. Începând cu 2003 va mai rămâne restantă pînă la anii 1997, 1996 și pînă la 3 luni din 1995 suma de 2.070 E - pentru activitatea bisericească a Părintelui V. Molnar în această perioadă. Această sumă va trebui adunată în perioada ce urmează.

In acest sens adresăm cu insistență rugămintea fierbinte tuturor celor ce nu și-au plătit încă cotizația pe anul 2002 să o facă în timpul cel mai scurt.

Pentru anul 2003 vă rugăm să plătiți cotizația la începutul anului ca să nu se ivescă probleme de strâmtorare financiară.

Cotizația minimă de familie: 80,00 E, de persoană 50,00 E.

Multumim celor ce contribuie an de an la sustinerea activității bisericii și asa la existența acestui lăcaș de spirit creștin românesc apropiat sufletelor noastre.

Celor ce nu au făcut-o până acum le recomandăm să se înscrie în caietul donatorilor. Aceasta se găseste pe masa cu lumânările la fiecare slujbă.

Mai jos este publicată lista cotizațiilor pe anul 2002 cu multumiri celor menționati

1. D-na. AMBRUŞ Margareta	150,00 €
2. Fam. APOSTOL-ROMAN	150,00 €
3. Fam. BAIER Georg	80,00 €
4. Fam. BOZDOG Ioan	100,00 €
5. D-na. BRUNER Mihaela	50,00 €
6. Fam. COJOCARU Jana	60,00 €
7. Fam. CROITORU Barbu	40,00 €
8. Fam. DINU Vasile	35,00 €
9. Fam. DULGHERU Valeriu	50,00 €
10. Fam. GERBER Felicia	60,00 €
11. Fam. HAHN Anton	20,00 €
12. Fam. KREMER Peter	50,00 €
13. Fam. MÜLLER Ewald	110,00 €
14. Fam. MANACHIDIS	40,00 €
15. D-na. OEHLER Carmen	250,00 €
16. Fam. PETRESCU Christian	130,00 €
17. Fam. PETRESCU Ionel	80,00 €
18. Fam. POP Marius	125,00 €
19. D-na. RĂILEANU Diana	127,00 €
20. D-na. THEIS Violeta	20,00 €
21. Fam. ȚIGĂNESCU Ioan	80,00 €
22. Fam. URSU Paul	80,00 €

TOTAL la 15.12.2002 1.887,00 €

Cei ce nu își găsesc numele pe această listă sau cei care constată că suma donată poate fi mărită sunt rugați fierbinte să nu intârzie să o facă.

Neunkirchen, la 18/12/2002

Consilier Parohial - Treceri Marius POP

